

בית | תערוכות | ארז ישראלי

ארז ישראלי

ארז ישראלי |

1 בנוב' 2003 - 14 בפבר', 2004

ללא כותרת, מיצב וידאו, 2003

גרילנדות, פיסול, 2003

פאקינג סרט אמריקאי, וידיאו, 2003

כל שנה אני עומדת. אח"כ אומרת לעצמי, אולי בשנה הבאה סופסוף אוכל להרגיש את הכאב. הורגלתי בנופי לעמוד, לחלוק כאב של עם, כאב עמום ומרוחק, כאב שבולע את זהות הכואבים ומצפה עצמו בתכריכים זזהרים. גם הניצבים של ארז ישראלי במיצב הוידאו, הורגלו. הם בונים פירמידת מגן דויד חסרת בסיס ומייצרים סמל קטן. הם מזיעים למען יצירת רגע הירואי, למען האמונות (לא למען המדינה ובטח לא למען עצמם). משמעת הברזל בוחנת את עמידות שריריהם ומוודאת שהם מתאמצים כנדרש. גם הם עומדים, ממלאים אחר ההוראות וכלי לשאול, או להבין הם מתאמצים ליצור קלישאה, לוקחים מגן דויד והופכים אותו לאירוע חסר תכלית. אין פרס, וגם אין הרוגים. אני עומדת מולם ומחפשת את יראת הרגע, רגע המוות, המעבר מתום לנבורה, בוחנת, כיצד הנערים מתאגדים לפסל, לסמל, נלחמים בשבילו, כמעט.

הוידאו, פאקינג סרט אמריקאי, חושף את מנגנון הייצור ההוליוודי שבורא רגעי מוות מלחמתיים-הירואיים. הוידאו חוזר על אותם הרגעים עד אבסורד, מאדירם ומפרקם בו זמנית. שיחזור של כאב מאופר על גבם של שחקנים, שהפכו לחיילים, שהפכו לקורבנות של משחק לא תמיד עפ"י אמונותיהם. ילדים המנסים להיאחז בגבריות ולשמר אידיאל בעידן של התפוררות ערכים.

על הקיר תלויה גרילנדה עשויה משבע מחרוזות זרים חנוטים בבטון, נפרשת כשובל משתרך ואוורירי, חסרת יכולת נשימה, או תזוזה. חיפוש הרגע, שבריר של זמן חמקמק (כה קצר וכה משמעותי), שהוקפא ונוצק רגע לפני קמילתו. אני רוצה לנעת בפרחים לפני שהפכו לפאתוס ולחשוב, למי מהמצויים בסטטיסטיקה הם נועדו. מנסה לברוח למקום פרטי, אך העבודות מטיחות בפני את החמצה, הן מביאות אותי לעיצומו של רגע השיא, שאותו הן מתארות באופן מוחשי ופיגורטיבי, (הגוף הופך לחומר, המוות לאסתטיקה), אך אין באפשרותי לחוות את הדרמה, לעולם לא אוכל לאחוז ברגע המעבר בין החיים למוות. העבודות מנסות להתחקות אחר הסמלים והייצוגים הקולקטיביים, משתמשות באותו מנגנון שמייצר גלורפיקציה ודרמטיזציה, אך בסופו של דבר מפרקות את הדרמה מעצמן ומתעדות את הנכות להרגיש. בעידן מנסות להלל ולמתוח את רגע השיא, רגע המוות הצבאי, הן הופכות לאנדרטה של עצמן, הן מקפאות את קמילת הפרחים, יודעות שריח הוא כ"כ אינטימי ומיד יוצקות עליו בטון, שלא יסתגן ולו ריח ורד מתוק אחד. הן רוצות לסחוט ממני רגש, הזדהות, מנסות לפתות אותי וללכוד. הייתי רוצה להיסחף, להיות תמימה, להרגיש, אך בסופו של דבר, אני מוצאת עצמי בנוח במקום מוכר, מקום רווי בניחוח ציני על הנושא ועל העיסוק, אותו חושף ארז בפני. פאקינג סרט אמריקאי והטישו נשאר מודע לעצמו ולתפקידו. יבש ומקופל. האם אפשר להסתפק ביופי, להתרשם מגופות צעירים, שמנסים להחזיק את עצמם, למען הרגע, למען ההילה, למען ריח קטן, פיסת עלה, שנוכל למוגל, להרגיש. אולי בשנה הבאה.

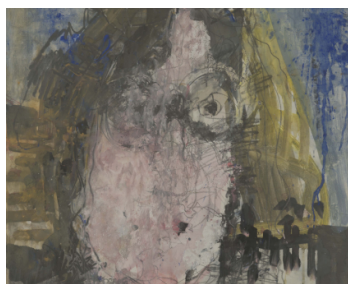
עיריית תמרי - פז טל

פחות קריאה...

תערוכות נוספות

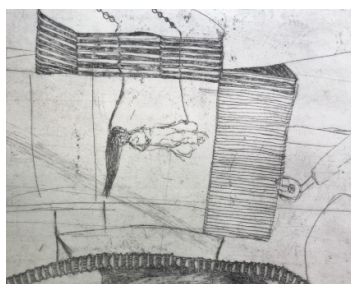
ורד אהרונוביץ
שעון הקוקיה | זמן דיוקן |
אוצרת: איה לוריא

חנה לוי
הפנים שלי | זמן דיוקן |
אוצרת: רותי חיינסקי אמיתי

ציבי גבע
דרך איפה אני מגיע | זמן דיוקן |
אוצרת: איה לוריא

מריה סאלח מחאמיד
אָנָא הוּן
אוצרת: איה לוריא

נעליה זורבובה
דְּבֻצ'קִי | זמן דיוקן |
אוצרת: איה לוריא

אליסון צוקרמן
ליצור מענן | זמן דיוקן |
אוצרת: תמי כץ פרימן

X

סרגל נגישות

כללי

סימון כותרות
 כיווץ מקלדת
 ביטול הכהובים

זום

התרחק
 התקרב

גופים

גופן קריא
 הגדלת גודל גופן
 הקטנת גודל גופן

ניגודיות צבעים

ניגודיות כהה
 ניגודיות בהירה

קישורים

קישורים סימון
 קישורים לקשורים

EverAccess